

Κυριακή 20η Σεπτεμβρίου 2020

Κυριακή μετά τήν Ὑψωσιν

(Μρ. 8, 34 – 9, 1)

«ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν»

(Μρ. 8, 34).

Μία Κυριακή ἀμέσως μετά τή μεγάλη ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ παρατίθεται μπροστά μας μία εὐαγγελική περικοπή, ἡ ὁποία καθορίζει τούς ὅρους μέ τούς ὁποίους οἰκοδομεῖται ἡ σχέση μεταξύ ἀνθρώπου καί Θεοῦ. Αὐτούς τούς ὅρους τούς θέτει ὁ ἴδιος ὁ Χριστός καί ὀφείλει κάθε πιστός, πού θέλει νά Τόν ἀγαπάει, νά τούς μελετάει κάθε ἡμέρα στή ζωή του. Αὐτοί οἱ ὅροι εἶναι τρεῖς καί τούς παρουσιάζει ὁ Χριστός στή φράση Του: «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν». Ἡ ἐλευθερία, ἡ ταπείνωση καί ὁ ἀγώνας διέπουν τή σχέση μεταξύ ἀνθρώπου καί Θεοῦ. Χωρίς ἐλευθερία, χωρίς ταπείνωση

καί χωρίς πνευματικό ἀγώνα δέν ὑπάρχει καμία σχέση. Δέν μπορεῖ νά οἰκοδομηθεῖ ἀληθινή γνωριμία. Δέν μπορεῖ νά θεμελιωθεῖ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Χριστό καί δέ γίνεται νά εἰσπράξει ὁ πιστός τή γαλήνη καί τή χαρά πού προέρχονται ἀπό τήν ἔνωσή του μέ τόν Κύριο. Ἡ ἐλευθερία, ἡ ταπείνωση καί ὁ πνευματικός ἀγώνας εἶναι τά θεμέλια τοῦ πνευματικοῦ οἰκοδομήματος πού θά ἀνεβάσει τόν ἄνθρωπο ἀπό τή λάσπη αὐτῆς τῆς γῆς στήν ἀγκαλιά τοῦ ἀληθινοῦ του πατέρα.

Ἡ ἐλευθερία εἶναι τὸ γνώρισμα πού χαρακτηρίζει τή σχέση Θεοῦ καί ἀνθρώπου πάντοτε. Αὐτή τήν ἐλευθερία τήν ὑποδηλώνει ὁ Χριστός μέ τίς λέξεις: «ὅστις θέλει». Ὁ Θεός προσφέρεται σέ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλά δέν τόν θέλουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι. Ἐκεῖνος ἐπιθυμεῖ τή σωτηρία τῶν πάντων, ἀλλά οἱ περισσότεροι ἀδιαφοροῦν γιά τήν ὑπαρξή Του. Οἰκοδομοῦν τή ζωή τους χωρίς τή θεϊκή παρουσία. Πορεύονται μέσα σέ μία αὐτάρκεια

πού τούς παρέχουν τά κατορθώματά τους, οί γνωριμίες, τά πάθη, οί γνώσεις, τά ύπάρχοντα, ή τεχνολογία καί τά δεδομένα τῆς ἐποχῆς. Δέν σκέφτονται τό Θεό, δέν Τόν χρειάζονται. Μερικές φορές φοβοῦνται ὅτι θά τούς ἀναστατώσει. Θεωροῦν παρωχημένη τήν ἰδέα τῆς ὑπαρξῆς Του. Πολλοί πιστεύουν πώς ὁ Θεός εἶναι ἓνα ταξικό ἐφεύρημα, γιά νά καταπιέζουν καί νά ἐκμεταλλεύονται οί ἰσχυροί τούς ἀδύνατους. Ὁ Θεός ἐνοχλεῖ τήν ἀνθρώπινη λογική, ἐξαφανίζει τήν αὐτάρκεια, φωτίζει τά σκοτάδια τῆς ψυχῆς καί ἀναδεικνύει τά σφάλματα, γι' αὐτό εἶναι ἀνεπιθύμητος καί περιττός. Γιά νά ἀκολουθήσει κάποιος τό Χριστό πρέπει νά ἀπορρίψει τό πνεῦμα τοῦ κόσμου. Χρειάζεται νά χρησιμοποιήσει τήν ἐλευθερία του κατά τρόπο μαχητικό καί ἀμετάκλητο. Τό «ὅστις θέλει» σημαίνει πώς ὁ Θεός δέν εἶναι γιά ὅλους. Εἶναι μόνο γιά ἐκείνους πού Τόν ἐπιθυμοῦν περισσότερο ἀπό καθετί στόν κό-

σμο. Είναι για εκείνους που Τόν θέλουν
 ελεύθερα. Είναι για όσους Του χαρίζουν την
 ελευθερία τους, για να ελευθερωθούν απ' όλες
 τις αναγκαιότητες που τους δεσμεύουν. Τό
 «ὅστις θέλει» είναι μία απόφαση ελευθερίας,
 που ὅποιος την κρατήσει με ἐντιμότητα θά δι-
 καιώσει την ὕπαρξή του.

Τό δεύτερο χαρακτηριστικό στή σχέση με
 τό Θεό είναι ἡ ταπείνωση. Ἡ ταπείνωση δηλώ-
 νεται ἀπό τό Χριστό με τίς λέξεις: «ὀπίσω
 μου». Αὐτός που θέλει ελεύθερα να γνωριστεῖ
 με τό Χριστό καί να ἔχει σχέση μαζί του δέν
 πλησιάζει με ἔπαρση καί ἐγωισμό. Ἔχει την
 αἴσθηση πώς εἶναι τυφλός καί χρειάζεται
 ὁδηγό, μικρός καί χρειάζεται ἓνα χέρι να τόν
 πιάνει, ἄπειρος καί χρειάζεται κάποια χνάρια,
 για να ξέρει ποῦ θά πατήσει. Ὁ μαθητής τοῦ
 Χριστοῦ δέν καταθέτει ἀπόψεις, δέν ἔχει ιδέες
 καί γνώμες. Ἄποψη, ιδέα καί γνώμη για
 ἐκεῖνον εἶναι τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἡ διδασκα-
 λία τοῦ Εὐαγγελίου, ἡ ἀλάνθαστη καί διαχρο-

νική εμπειρία της Ἐκκλησίας. Ἡ ταπείνωση παρέχει τήν ἀσφάλεια πώς βαδίζει στό σωστό μονοπάτι τῆς θεογνωσίας καί ὄχι στίς ἀμέτρητες λεωφόρους τῆς ἔπαρσης καί τῆς «ἐξυπνάδας». Ἡ ταπείνωση κάνει τόν ἄνθρωπο φίλο τοῦ Θεοῦ καί ἀνοίγει τήν καρδιά, γιά νά χωρέσει μέσα της ἡ Ἁγία Τριάδα.

Τό τελευταῖο ἀπαραίτητο στοιχεῖο στή σχέση μέ τό Θεό εἶναι ὁ ἀγώνας. Τό ἀγωνιστικό φρόνημα τοῦ πιστοῦ ὑποδηλώνεται ἀπό τό Χριστό μέ τή λέξη: «ἀκολουθεῖν». Μέ τό ἀπαρέμφατο αὐτό ὁ καθένας καταλαβαίνει πώς ἡ σχέση μέ τόν Κύριο εἶναι μία πορεία, ἕνας δρόμος, στόν ὁποῖο προπορεύεται ὁ Θεός καί ἀκολουθεῖ ὁ ἄνθρωπος. Αὐτός ὁ δρόμος ἔχει κούραση, ἐμπόδια καί δυσκολίες. Ἡ ὁδός πού πηγαίνει στή ζωή εἶναι στενή καί τεθλιμμένη, μάς εἶπε κάπου ἄλλοῦ ὁ Ἰησοῦς. Ὁ ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ θά πολεμηθεῖ ἀνηλεῶς ἀπό ὄρατές καί ἀόρατες δυνάμεις. Θά προδοθεῖ ἀπό ἐχθρούς καί φίλους, ἴσως καί

από τόν ἴδιο του τόν ἑαυτό. Θά πονέσει, θά κλάψει, θά ἰδρώσει, θά ματώσει, θά μείνει μόνος, θά ἀναρωτηθεῖ γιά τό σωστό καί τό λάθος, γιά τό φυσικό, τό ἀφύσικο καί τό ὑπερφυσικό. Ὁ ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ εἶναι στρατιώτης, εἶναι ἀθλητής, εἶναι ὁ τρελός τῆς κάθε ἐποχῆς, εἶναι ἡ ζωντανή ἐξαίρεση στόν κανόνα τῆς φτήνιας, τῆς πτώσης καί τῆς ποταπότητας. Ὁ πιστός ἀκολουθεῖ τό Χριστό ἐλεύθερα καί ταπεινά ἀλλά δύσκολα καί κοπιαστικά. Τό «ἀκολουθεῖν» δέν εἶναι ἐκδρομή καί περίπατος. Εἶναι μάχη καί ἀθλημα ἐνάντια στόν κοσμοκράτορα τῆς ἐποχῆς μας καί στά ὄργανά του, ἐνάντια στά πάθη καί στίς πτώσεις, ἐνάντια στό ψέμα καί στό σκοτάδι, ἐνάντια στό ἀσφαλές πρόσκαιρο, ἐνάντια στίς παροχές τῶν αἰσθήσεων, στίς αὐταπάτες τῆς κατανάλωσης καί στίς πικρίες τῶν δικαιωμάτων. Ὁ ἀκόλουθος τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἕνας δυναμικός περιπατητής πού φωτίζει, καθώς φωτίζεται,

καί καθοδηγεῖ, καθώς καθοδηγεῖται ἀπό τήν ἰχνη τοῦ ἀγαπημένου τῆς καρδιάς του.

Ἡ ἔκφραση τοῦ Ἰησοῦ «ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἀκολουθεῖν» ἔρχεται νά ἐπισφραγίσει τήν ἑορτή τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ καί νά μᾶς διδάξει πώς, ἐάν ἐπιθυμοῦμε νά ἔχουμε σχέση μ' Ἐκεῖνον, θά τό πετύχουμε μέσα ἀπό τήν ἐλευθερία, τήν ταπείνωση καί τόν ἀγώνα μας. Τότε αὐτή ἡ σχέση θά μείνει σταθερή καί θά καρποφορήσει τό γλυκό καρπό τῆς σωτηρίας, τόν ὁποῖο μακάρι ὅλοι μας νά γευθοῦμε. Ἀμήν.